

дарь-тъ Хрістодуль, Марія и Елена, съдяхъ весели на трапезъ; слънце то приближаваше на западъ, и послѣдны-ты му зари, като падахъ надъ стѣклата, освѣтлявахъ вѣтхътх залъ на трапезхтх, дѣто бѣхъ събрани сичкыты домашни. Тамъ известихъ дохожданието на двамата мними поклонници, и Господарьтъ заповѣда да ги приемъхтъ. Слѣдъ вечерхтх рече: искамъ да ся разговоръ съ тѣхъ; дайте имъ притова еднх бутилъ (гърне) вѣно за да ги расположи да хортувать охотно. Слугата отиде; а Елена ся радваше че щеше да слушн прѣкрасны повѣствованія отъ пѣтницыты; Хрістодуль, съпругата и дъщеря му бѣхъ много далече да ся сумнавать отъ опасностьтх, что имъ надѣжыше.

А додѣ съдяхъ и трима на трапезхтх, съразговаряхъ ся: внезапно извыка Елена съ голѣмо удивленіе: „Ето го! ето гълъбчето ми!“ И вѣистиннх гълъбчето бѣше дошло на прозореца съ раснерены крыла, и калваше стаклата като да искаше да му отгорять. Елена